

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἴχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχως νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέση — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Διγούστου δέκα καὶ ὀκτώ
καὶ πάλιν στίχους ὑλακτῶ.

Ποῦντος πέντε καὶ τρακόσα
καὶ τροχιᾶται ἡ γλῶσσα.

Ἔρχομαι καὶ πάλιν
μὲ ἀνεμοζάλην.

Ἄς λείψῃ πιά τὸ Μὸν Ρεπό καὶ τὸ πολὺ ραχάτι...
οἱ πτερωτοὶ μου Πήγασοι μ' ἐσήκωσαν τρεχάτοι.
Εἶναι ἀνάγκη γρήγορα νὰ πιάσω τὴν δουλειά μου,
γιατὶ ἐπαραιπίνασα κι' ἐγὼ κι' ἡ φαμελιά μου.

Παραπολὺ ἀπλώσαμε 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ...
σιμνούν αἱ πολύκροτοι τοῦ κράτους ἐκλογαί,
ὁ Ράλλης καὶ οἱ φίλοι του ἐσκέφθησαν καινά,
κι' ὁ Κρεστενίτης ἔλεγε τὸν Θεόδωρῃ Γεγέ.

Εἶδα νὰ δίνη ὁ Χαμίτ Βεράτσια 'στοὺς Βουλγάρους
κι' ἐφώναξα Πατρίς Ἑλλάς, 'στὸν Ὀλυμπον ροδόλα,
κι' ἐθαύμασα τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρικοῦ σας θάρρους
καὶ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ συνετὰ φωκόλα.

Τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς ἐρεῦνησα πᾶν ὄργιον,
εἶδα συλλαλητήρια ρητόρων ἐμμανῶν,
ἡ δὲ Σοφία ἔτεξε τὸν δεῦτερον Γεώργιον,
τὸν μεγαλοφυέστερον τοῦ πάππου ἐγγονόν.

Καὶ εἶδα πυρπολούμενα τριγύρω δάση τόσα
καὶ σφαῖραν καταπόρφυρον κι' ἀπὸ καπνοὺς θολήν,
καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ φλογῶν ὑψώνετο σκιρτῶσα,
σπινθῆρας δ' ἐξηκόντιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Ὅλα κι' ἐγὼ τὰ ἐβλεπα ἐκεῖ 'στὸ Μὸν Ρεπό,
κι' ἂν δὲν ἠκούσθην τίποτε ὡς τώρα νὰ εἰπῶ,
μὰ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα ἐμούντζωνα τὸν ἥλιο,
ὅπου φωτίζει τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμένα τὸν Σγαρίλιο.

Ὁ Λεοπάρδης, ποῦ πολλὰ τὸν ἐτρώγαν ὀδύνη
κι' ἡ λύρα του δὲν ἔπαυε κατάρας νὰ τινάζῃ,
λέγει 'στοὺς μαύρους στίχους τοῦ πῶς εὐτυχῆς θὰ
ἂν ἔχῃ στῆθος νὰ πονῇ, πνοὴν ν' ἀναστενάξῃ. [εἶναι]

Ὅμως ἐγὼ, ποῦ κάλλικο γιὰ τίποτε δὲν δίνω,
τότ' εὐτυχῆς καὶ γελαστός 'στὸν καφφενὲ θ' ἀπλώνω,
ἂν ἄλικο σάλιο μοναχὰ μοῦ μένῃ νὰ σᾶς φτύνω
κι' ἂν ἔχω πέντε δάκτυλα γιὰ νὰ σᾶς φασκελώνω.

Φασουλής και Περικλέτος.
ὁ καθένος νέτος σκέτος.

Π. Τί γίνεσαι, βρέ αδελφέ, βρέ μάτια μου, βρέ φως μου; τόσον καιρό πού έτρεχες κι έχάθης εκ του κόσμου;
Φ. Άχ! άφ'ήμέ, Περικλή, και όλα ίδια ταύρα.
Π. Πώς είσαι; πώς επέρασες;
Φ. Κακά ψυχρά και μαύρα.
Π. Πώς είναι η γυναίκα σου και τα μπαστάρδικά σου;
Φ. Όλα πετσι και κόκκαλο καθώς και τα δικά σου, κι όλίγου δειν σής εξοχής την άριστοκρατίαν τα κόρδωνα φαμελικώς από την αστιάν.
Π. Καλά να πάθης, μασκαρά, πού θέλεις Μόν Ρεπό... εγώ σου είπα κι άλλοτε και τώρα θα 'στό πώ πως αν ζητής με το στανειό τον ντιστεγκέ να κάνης από την καλοπέραςι της πείνας θα 'πεθάνης, αν δε και σύ δεν σοφισθής κανένα λαθρεμπόριον δεν αποκτάς εύγένειαν ούδε πολλοστημόριον, και μ' όσα σώδρακα και σύ μεταξωτά κι αν βάλης, θα είσαι το πολύ πολύ τρέ ντιστεγκέ χαμάλης.
Φ. Ω! πόσον σ' επεθύμησα!... να! δρό φιλή, στα μάτι γίνονται τα πράγματα, το έθνος, τα Βεράτια; [για...
Τα έδωσε 'στούς Ιούτιδες ο φίλος μας Σουλτάνος;
Π. Τα έδωσε, και η Πατρίς με θώρακα και κράνος «που βρίσκεται, μ' ερώτησε, ο Φασουλής κρυμμένος;» «δεν βλέπει ότι χάνεται διά παντός το γένος;» «γιατί δεν έρχεται κι αυτός να κάμη τα εικότα, στην Συμμαχίαν την Τριπλήν να στείλη καμμιά νότα, παιάνας ν' ανακρούτετε και νέα ευβατήρια, τον κόσμο να χαλάσετε με τα συλλαλητήρια, νεις τούς ναούς να σπεύσετε με τόσας ικεσίας, να δηλοήτε κλαίοντες ύπερ της Έκκλησίας, κι έτσι να χαντακώσετε και Τούρκους και Βουλγάρους, Καλνόνχδες, Καπρίβιδες, και τούς λοιπούς γαιδά-Αυτά και άλλα μ' έλεγε με πάσχουσιν ψυχήν, [ρους;] αλλά εσύ δεν ήρχεσο από την εξοχήν, και μ' ένα κλεφτοφάναρο τραβώ να σε ζητήσω, κι εγώ επήγαίνα εμπρός και η Πατρίς όπισω. Κατόπιν τούτων έγιναν εκείνα τα γνωστά της Άγαιοήλιδος, τα τόσον θαυμαστά.
Φ. Τα ξέρω...
Π. Πώς τα έμαθες, άφου εσύ έχάθης;
Φ. Τα έμαθα πολύ καλά και άκου να τα μάθης. Ο Κρεστενίτης, αδελφέ, η εξημμένη φύσις, Γεγνέν έτιτλοφόρησε τον πρώτον εν τοίς ίσοις,

και τοϋτο τόνομα παντού εσάλπισε η φήμη, και μία Βίβλος Κυανή εβγήκε του Ζαίμη, εκ της οποίας έναργως και καθαρά εφάνη πως ο Γεροκωστόπουλος, όπτουν του Δεληγιάννη, ως μέλος του συνδυασμού δεν άρεσε καθόλου στόν Παππογιαννακόπουλον, την κάλτσα του διαβόδιότι τον ενόμιζε ως υποπτον 'Ημέτερον, [λου του Ράλλη δε αγαπητόν και φίλον ιδιαίτερον.
Π. Αλήθεια λές... πού τάμαθες;
Φ. Σκασμός να σου μιλήσω...
Άχ! πόσον σ' επεθύμησα... θα σε ξαναφιλήσω. Τότε πού λές εφρύαξαν κι ήλάλαξαν τα στόματα κι άμέσως συνεκρούσθισαν όρμητικώς τα κόμματα, και δη κατεμαχέσαντο μετά βοής μεγάλης, κι εβγήκαν δύο σχίσματα, ο Θεωδωρής κι ο Ράλλης, ή πριν δε Αυτόκέφαλος εις δύο απειόπη, συνεκλονίσθη δ' η Έλλάς και πάσα η Εύρώπη.
Π. Αλήθεια λές... και από 'με τα ξέρεις πιδ καλά.
Φ. Θαρρείς πως μυίγαις έχαφτα μονάχα, μπουντιλά; 'Αλλ' ο Γεροκωστόπουλος συλλογισθείς κατόπιν ότι το σχίσμα κλονισμόν θα φέρη στην Εύρώπη, τυφλήν άνωμολόγησε στόν Δεληγιάννην πίστιν κι άμφιβολίαν δι αυτό δεν άφισ έλαχίστην, μεθ' όρκου δ' έβεβαίωσε εις όσους τον ήρώτων ότι ποτέ δεν θ' άρνηθή τον άρχηγόν τίν πρώτον ούδε αυτός ούδ' άλλος τις ούδε και ο Ρικάκης κι αν ο αλέκτωρ, Περικλή, φωνήση μυριάκις. Αυτά συνωμολόγησε μετά θερμής καρδίας κι ο Λάππας ο γιγάντειος και προύχων Λεβαδείας, και πās πολίτης εκ χαράς τα δρό του χέρια τρίβει κι ήσύχασε ο Σώλσθουρ κι ο κύριος Καπρίβη.
Π. Δεν σου ξεφεύγει ούτε νι, μαγκούφι, ούτε σίγμα.
Φ. Και τώρα πως εύρίσκεται, βρέ Περικλή, το ρήγμα; 'Αλήθεια πως 'μεγάλωσαν η τρίχες του Λατίνου; πως είναι η Πριγκήπισσα κι ο γυιός του Κωνσταντίνου;
Π. Το ξέρεις πως εγέννησε;
Φ. Μά τόσο πιά με κάνεις;
Μ' αυτές τās ερωτήσεις σου πολύ με χολοσκάνεις. Ειξεύρω πως απέκοψε τον λούρο του μωρού Χατζίσκος ο διάσημος και μάμμος προ καιρού, εφ' ό έδόθη προς αυτόν η πρόπουσα τιμή, κι εσάστισε και η Έγκάρ, τρέ κόμ ιλ φό μαμμή. Ειξεύρω δε πως το μωρό εξήτησε αυγά και στό Παλάτι έστησαν τρικούβεργο καυγά.
Π. Κι αυτό άκόμη τάμαθες; ... φτοϋ! να χαθής, και [σιδη.

Φ. Κι άμέσως έτρεξαν γι' αυγά στόν αυγουλά Παυλίδη πού ξέρει τα Έβραϊκά και τρέφει κόταις τόσαις, αλλά δεν είχε και αυτός, γιατί ήσαν όλαις κλώσσαί. Προς δε ειξεύρω το μωρό πως είναι χαριέστατον κι ως γέννημα βασιλικόν καθ' όλα εύφύστατον, ο νοϋς του δε, ως έμαθα, μεγάλας δείχνει τάσεις και από τώρα ειμφορεί να δώση εξετάσεις. Ειξεύρω δε πως έγιναν βασιλικά βαπτήσια, κι ενώ εκείνο έκανε τα εύσμά του τίσια,

ο πάππος Μεγαλόσταυρον του έβαζε 'στό στήθος κι εθαύμαζε το εκλεκτόν των παρεστώντων πλήθος. Έπληγαν δε αυτόκλητοι και δημοσιογράφοι κι ο Βασιλεύς τούς έδιωξε με το σικτίρ-πιλάφι, διότι τούς ύπώπτευσε πως ίσως γράφουν τίποτα περι ψιλών, περι χονδρών, κι άλλα πολλά 'ξετσίπωτα.
Π. Μά ξέρεις, βρέ, πως έγινε μεγάλο παρλαμένο κι όλίγον δρόμον έστρωσε ο Φάμπρ από τσιμέντο; Φ. Το ξέρω...
Π. Μπα! να ξεραθής... εσύ τα ξέρεις όλα.
Φ. Κι ειξεύρω πως διέταξαν εύθως τα πυροβόλα από τον δρόμον να διαβούν τον τσιμεντοστρωμένο με όλην την ταχύτητα καταδιωκομένων. Κι εκείνα εσηκώθησαν επί ποδός πολέμου και πάσα η Χερσόνησος εσειέτο του Αίμου, και στό τσιμέντο έτρεχαν κανόνια, ρόδες κι άτια, που έλεγεσ στόν πόλεμο πως πών για τα Βεράτια. Μανθάνω δε πως θα γενή και δοκιμή δευτέρα και ίσως όλος ο στρατός διαβή απ' εκεί πέρα,

και ίππικόν και πεζικόν κι Ούσσάροι και κλητήρες και όλ' οι χωροφύλακες και οι όδοστρωτήρες. Ειξεύρω δε πως η Έλλάς κατήντησε καμίνι και πεύκο δεν ειμπόρασε στή θέσι του να μείνη, κι ως άλλος Νέρων έβλεπα τās γλώσσας του πυρός και τα μαλλιά του έσerne ο κύριος Χλωρός, η γη δ' ως βάτος Μωσή εφάνη καιομένη κι από της τρύπαις οι λαγοί 'ξετρύπωναν ψημένοι, και όλαι εμακάριζαν της Χαναάν τον τόπον, όπου κυνήγι άφθονο εύρίσκεις δίχως κόπον, και μες στα τόσα τάχα και τα καλά τα χίλια ψητούς εμπρός σου άπαντās λαγούς με πετραχήλια.
Π. Μά έμαθες πως έπιασαν δρό τρεις πυρπολητάς;
Φ. Το έμαθα, βρέ Περικλή, και τοϋτο κατ' αυτάς, αλλ' επειδή στην εκλογήν κι εκείνοι θα ψηφίσουν δεν είναι και άπιθανον λυτούς να τούς αφήσουν, και ίσως τούς επιτραπή να κάψουν κι άλλ' άκόμα, άρκει και μόνον να ταχθούν στό βασιλεύον κόμμα.
Π. Παρατηρώ, βρέ Φασουλή, πως έμαθες τα πάντα,

καὶ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἐγνώρισες συμβάντα.
 Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς πέρασες ἴσῃ ἐξοχή, ψωρίλη;
 Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ!... ἴσῃ Φάληρον ἐγύριζα τεπτίλι,
 καὶ πότε ἀπεθαύμαζα τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον
 καὶ πότε πάλιν ἔχασκα μὲ τῶν Τζῶν-Μπουλ τὸν στόλον
 καὶ μοναχός μου ἔλεγα: ἐὰν χωρὶς παραδες
 μᾶς χάριζαν τὸν στόλον των οἱ Ἀγγλ οἱ μασκαράδες,
 τί ἄρθρα θὰ ἐγράφαμεν κατὰ τῆς Βουλγαρίας
 καὶ τί φωνὰς θ' ἀφίναμεν καὶ ὕλακὰς ἀγρίας,
 ἀφοῦ καὶ τώρα, Περικλῆ, ποῦ δὲν μᾶς δίνουν ἓνα,
 μὲ τᾶρθρα μας τὸν Σταμπουλῶφ τὸν ἔχομε σπασμένα.
 Τοιαῦτα ἐψιθύριζα μὲ κόκκους παίζων ἄμμου
 καὶ ἓναν ἴσῃ ἐκύτταζα κάθε βραδρὰ κοντὰ μου.
 Καὶ τίς αὐτός; ἐρώτησα, μοῦ εἶπαν δὲ πῶς ἦτον
 ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Τρίτων,
 καὶ ὡς Σεβὰχ θαλασσινὸς μοῦ ἔλεγαν πῶς πρέπει
 ἀπὸ κοντὰ τὴν θάλασσαν πολὺ συχνὰ νὰ βλέπῃ,
 πλὴν βουτηχτὴς καὶ ἴσῃ ξηρὰν ἐκτῶν ἀρίστων εἶναι,
 δὲν τὸν φοβίζουσι λαίλαπες καὶ στρόβιλοι καὶ δίνει,
 καὶ εἴμφορεῖ, ὡς ἔμαθα, μὲ δύο τρεῖς ματιαῖς
 νὰ κάμῃ, σὶν καλλίτερο ποδόγυρο βουτιαῖς.
 Ἀλλ' ὅμως καὶ ἄλλον ἔβλεπα, ποῦ ἦτον ὁλος χάρις,
 μοῦ εἶπαν δὲ πῶς λέγεται καὶ εἶναι Κανακάρης.
 Ἐκάθητο συχνότατα μετὰ τοῦ Μαυρουδῆ
 περὶ παιδείας συζητῶν με τοῦτον ἐν σπουδῇ,
 καὶ ἐγὼ τὸν θάνον θεωρῶν, ποῦ πάντοτε ἔμειδία,
 ἐφέλλιζα κατ' ἑαυτὸν «ἂν τώρα καὶ ἡ Παιδεία
 δὲν φέρῃ ἀγλαοὺς καρποὺς μ' αὐτὸν τὸν τσελεπή,
 ἔ! τότε πιά φασκέλωστην, δὲν εἶναι προκοπή.»
 Οὐχ ἦττον καὶ ἄλλος ἤρχετο καραβοτσακισμένος.
 Π. Θὰ ἦτον ὁ Σιμόπουλος...
 Φ. Ἐκεῖνος ὁ καυμένος,
 ποῦ ὁ Σκουλούδης μὲ χολὴν τὸν πότισε καὶ ξύδι
 καὶ ὕστερα τὸ ἔστριψε καὶ ἐπῆγε σὲ ταξίδι.
 Καμμιά φορὰ μ' ἀντίκρυζε μὲ μάτια δακρυσμένα
 σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε μ' αὐτὸ «Βαβαὶ καὶ ὠμένα!...
 » πάλι ἴσῃ γλύκα ἔμεινα, ἐλπίς τὰ πάντα φρούδη!...
 » ἀνάθεμά σε ποῦ φορεῖς τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη »
 Μὰ καὶ ὁ ρέκτης Τσαμαδὸς ἐσύχναζεν αὐτοῦ,
 ποῦ ἄξιος ὡς Ὑπουργὸς ἐκρίθη τοῦ Στρατοῦ,
 καὶ Σπιρουνάτους ἔβλεπα χρυσοὺς καὶ ἀκτινοβόλους
 μὲ τὰ λευκὰ πιλίκια προβιδασμένους ὅλους,
 ἀπλήστως δὲ ἀνέπνεαν τὸ ζεῖδωρον ἰώδιον
 ὡς τῆς ὑγείας ἀσφαλὲς καὶ τῆς ἀκμῆς ἐφόδιον,
 διὰ νὰ μὴ κουράζωνται νὰ τρέχουν ἴσῃ σαλόνια
 καὶ νᾶναι πάλιν ἑτοιμοὶ γιὰ δεῦτερα γαλόνια,
 ἂν ὁ Σουλτάνος, Περικλῆ, μὲ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους
 χάριση περισσότερα Βεράτια ἴσῃ Βουλγάρους.

Καὶ τὰς δεσποίνας ἔβλεπα, τὰς κόρας καὶ τὰς γυναικας
 τὰ ἴσῃ τῶν νὰ κρατοῦν καὶ μὲ τὰς δύο γυναικας
 αὐτὲν δὲ λέγουσι τὸν συρμὸν ἐγέννησεν ὁ τρώμας
 διότι τώρα λειτουργεῖ ὁ παρὰ φύσιν νόμος.
 Ἔτσι λοιπὸν ἐπέρασα, βρε Περικλέτο, πάλιν
 καὶ χαίρων ἐπανερχομαι ἴσῃ φίλῃ σου ἀγκαλίσσῃ
 καὶ δὲς μοῦ τὸ στηλιάρι σου νὰ τὸ καταφιλήσω
 ποῦ θὰ μ' ἀργάσῃ τὸ πετσί καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ ὀπίσθῃ
 Ναί! σῆκωσέ το ἴσῃ γρήγορα καὶ κτύπα ὁλοένα...
 θὰ εἶναι δρόσος τοῦρανοῦ κάθε ξυλιά γιὰ μένα.
 Ὁ ἴδιος μένω πάντοτε καθὼς μ' ἐπρωτογνώρισες...
 Π. Ὅρσε σαράντα ματσουκιάς γι' αὐτὸ τὸ καλὸς ὡς ἔμαθα.

Διὰ λύσεις Βουλῆς καὶ θύρουδος πολὺς.

Ἄν φωνάζουν Μακεδόνες, ἂν φωνάζουν Κρητικοί,
 μὴ νομίζετε τὰ ψεῦδη ὡς μεγάλας ἀληθείας...
 νὰ! καὶ ὁ Ἄναξ φεύγει ἔξω μήπως πάλιν ἀπ' ἐκεῖ
 τῶν μεγάλων συγγενῶν του κουβαλήσῃ συμπαθείας.

Ἄν οἱ φίλοι συγγενεῖς του κάθε τόσο μᾶς κυτοῦν,
 ἂν στοὺς Τσουσηδες σκορπίζουν μεγαλεῖα καὶ τιμὰς,
 τὴν Ἑλλάδα ὅμως πάντα κατὰ βάθος ἀγαποῦν...
 τὰ Βεράτια στοὺς Βουλγάρους, ἡ ἀγάπη των σ' ἐμὰς.

Πλὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες νὰ χαροῦν χαρὰν πολλήν
 ὅσοι θέλουν μὲ τὸ ζόρι μάχας, πόλεμον, στραγὰς,
 διαλύομεν συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον τὴν Βουλὴν
 καὶ ὀρίζομεν τὰς νέας τῶν Νομῶν μας ἐκλογὰς.

Ἔτσι θέλει καὶ ὁ νόμος, ἔτσι θέλει καὶ τὸ Στέμμα,
 καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα πιθανὴ ἐλπίς ὑπάρχει
 πῶς μ' ἔσται στραγαὶ νὰ γίνουσι, πῶς μ' ἔσται νὰ τρέξῃ
 καὶ ἔτσι καὶ πῶς ἡσυχάσουν οἱ λυσσῶντες πολεμάρχου.

Ἄς πατάξωμεν τοὺς Τούρκους εἰς καὶρὸν καὶ ὥραν ἄλλαν
 τώρα δὲ παρακαλοῦμεν νὰ κατέλθουν εἰς τὴν πάλιν
 Κοκορλήδες, Κοτσομπλήδες, Κατρουλήδες, καὶ λοιποὶ
 ποῦ τὰ στήθη των φουσκάνουν οἱ μεγάλοι μας σκοπεῖς.

Πεποιθότες πῶς τὸ γέρας θὰ δοθῇ ἐξ ὁλοκλήρου
 εἰς τὸν Μόλτικε τῶν φωκόλων, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου
 ἀλαλάζομεν μὲ ὅλους «Ὀῦρρα, Ζήτω, Ἐλελεῦ!...
 » ἡ Βουλὴ διαλυθῇ, κατευδῇ, Βασιλεῦ!

(1) Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσῃ σπῆτ' ἐμὲ ἀνέστη,
 ἴσῃ Νεάπολιν ἀπίνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδῃ, — δὲν ἴσῃ τρεῖς ἴσῃ ξύδι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεύτου κονιορτὸς πολὺς.

μὲ Ἀημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χτήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμμή.